

המצורע ידיה לעזרה, ולפסוץ על הבהמה העומדת בפנים, ויתקיים גם במצורע דין "תיכף לסמיכה שחיטה"³!

אמר רב יוסף: אין להוכיח מדין זה את דברי עולא, משום שיש לומר כי הא, ברייתא זאת, **מני, בשיטת מי היא אמורה?** בשיטת רבי יוסי ברכי יהודה היא, דאמר "מרחק צפון". דהיינו, שלדבריו צפון העזרה הראוי לשחיטה של הקרבנות הטעונים "שחיטה בצפון" הוא רק שטח העזרה כנגד צפונה של קיר המזבח ממש, והוא נצא ב"מרחק" מפתח העזרה יותר מכ"ב אמה. ולפיו, גם אם נאמר שביאה במקצת לא שמה ביאה, אין המצורע יכול לסמוך על קרבן האשם בסמוך למקום השחיטה, לפי שהוא רחוק ממנו הרבה,⁴ ולא יועיל מה שיכניס ידיו

בקדושת העזרה, כדי שיוכל המצורע לעמוד שם ולהכניס ידיו לעזרה לשם מתן דם על הבהונות. ולא נכנס המצורע לפנים העזרה לסמוך את קרבן אשמו ליד מקום השחיטה, משום שאין מצורע יכול ליכנס לשם, לעזרה עצמה, עד שמוזין עליו, והיינו, שתחילה זורקים עבורו על גבי המזבח¹ מדרם הטאתו ומדרם אשמו² [וכמו כן צריך ליתן שם מדרם האשם והשמץ על בהונותיו של המצורע]. ולכך לא היתה הסמיכה נעשית תיכף לשחיטה, כיון שבעת הסמיכה היה קרבן האשם עומד בשער נקנור, ורק אחר כך הכניסוהו לעזרה לשוחטו.

ומדייקת הגמרא מהברייתא: **ואי אמרת ביאה במקצת לא שמה ביאה, למה לנו להוציא את האשם לשער ניקנור? ליעייל**

מעכבו מלהיכנס למקדש?! ותירך, שקרבן החטאת הוא המטהר את המצורע, ומה שמצינו כאן שהאשם מעכב את הטהרה, הוא רק משום שכך הוא סדר העבודה שקבעה התורה, לעשות את העבודות באשם קודם החטאת, ואם שינה את הסדר והקדים את החטאת לאשם הרי זה פסול, ולכך אין המצורע יכול להיכנס עד שיזו עליו מן האשם, שהוא קודם לחטאת.

3. מדברי הגמרא עולה שענין הסמיכה בתוך העזרה ולא מחוצה לה הוא כדי לקיים דין תיכף לסמיכה שחיטה, אך התוס' לעיל [לב א] הביאו בשם התורת כהנים שהכתוב "יקריב אותו לפני ה', וסמך", מלמד שהסמיכה צריכה להיות "לפני ה'", והיינו בעזרה.

4. התוס' בסוטה [לט א ד"ה כל כהן] הוכיחו מדברי הגמרא ששיעור "תכיפה" הוא עד כ"ב אמה, שהרי מבואר בגמרא שבסמיכת מצורע לא היה יכול להתקיים דין תכף לסמיכה שחיטה,

היא, שאמנם אין הזיבה מוסיפה טומאה על טומאת המת, אבל מכל מקום נתווספה טומאה קצת, ומאחר וטומאה זו אין בה דין דחיה, הרי לא שייך בזה הואיל ואישתרי אישתרי. ואילו רבא, הסובר לקמן שבדחיה דווקא יש דין הואיל ואישתרי אישתרי, היינו, משום שסובר שבמקום שהותרה טומאה ראשונה הרי היא כמי שאינה, וחלה טומאה שניה, אשר היא לא הותרה, ומה שאין כן במקום שטומאה ראשונה לא הותרה אלא דחוויה, הרי שטומאה ראשונה קיימת, ולכך הואיל והיא נדחית, נדחית גם כן טומאה שניה.

1. רש"י, והוכיח שאין הכונה לנתינת הדם על בהונות אצבעותיו, לפי שאין נותנים על אצבעות המצורע אלא מדרם האשם ולא מדרם החטאת.

2. המקדש דוד [יב ד] הביא את דברי הרמב"ם [הלכות נזירות י ח, בדין ספק מצורע], שהבאת אשם מצורע אינה מעכבת את טהרתו. והקשה מדברי הגמרא כאן, שמבואר כי דם אשמו